

Sygn. akt: I ACa 11/13

I ACz 248/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wiesława Kuberska (spr.)
Sędziowie:	SA Anna Beniak SO (del.) Joanna Walentkiewicz - Witkowska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Grażyna Michalska

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2013 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. K.**

przeciwko **Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w D.**

o uchylenie uchwały

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 20 listopada 2012 r.; sygn. akt I C 215/12

oraz zażalenia powoda na pkt 4 postanowienia Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 19 grudnia 2012 r., sygn. akt I C 215/12

1. **oddala apelację i zażalenie;**

2. **zasądza od powoda P. K. na rzecz pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w D. kwotę 255 (dwieście pięćdziesiąt pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

Sygn. akt I ACa 11/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy

w Sieradzu oddalił powództwo P. K. przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w D. o uchylenie uchwały Walnego Zgromadzenia Członków Spółdzielni z dnia 26 czerwca 2012 r. oraz orzekł w przedmiocie kosztów procesu

(wyrok – k. 57).

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie ustaleń, z których wynikają następujące okoliczności:

W dniu 26 czerwca 2012 r. na Walnym Zgromadzeniu Członków Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w D. w punkcie porządku obrad „Sprawy różne” został zaprezentowany wniosek dzierżawców ubiegających się o wykup nieruchomości stanowiącej własność Spółdzielni. Dzierżawcy wystąpili na Zgromadzeniu, motywując chęć wykupu. Przewodnicząca Zgromadzenia poprosiła o głosowanie nad złożonym wnioskiem o umożliwienie wykupu nieruchomości, tj. wstępne dokonanie wyceny nieruchomości, podział działki, aby mieć obraz ewentualnej sprzedaży. Za umożliwieniem sprzedaży głosowało 25 członków, a 15 się sprzeciwiło. Wynik głosowania został odnotowany w protokole bez podejmowania uchwały.

Wniosek o wykup nieruchomości wpłynął na tyle późno przed terminem Zgromadzenia, że Rada Nadzorcza zdecydowała się - w braku możliwości przygotowania projektu uchwały o sprzedaży nieruchomości - na wysondowanie, czy należy w ogóle podejmować prace, mogące być podstawą do sporządzenia projektu uchwały w przedmiocie sprzedaży nieruchomości, zwłaszcza że z ewentualnym projektem konieczne byłoby geodezyjne wydzielenie części nieruchomości objętej wnioskiem dzierżawców, a to pociąga za sobą koszty.

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo należało oddalić, gdyż na Walnym Zgromadzeniu w dniu 26 czerwca 2012 r. nie została podjęta uchwała o sprzedaży nieruchomości dzierżawcom. Głosowanie przeprowadzone w tej dacie było jedynie sondażem na temat tego, czy ewentualnie zgłoszony w przyszłości projekt sprzedaży działki może liczyć na aprobatę Walnego Zgromadzenia. Brak jest zatem substratu zaskarżenia w rozumieniu art. 42 ustawy Prawo spółdzielcze

(uzasadnienie zaskarżonego wyroku – k. 58 – 58 verte).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w całości i zarzucając:

- wadliwą ocenę stanu faktycznego sprawy, polegającą na ustaleniu, że na walnym zebraniu w dniu 26 czerwca 2012 r. nie doszło do podjęcia uchwały w sprawie wniosku małżonków G. z dnia 20 kwietnia 2012 r.,
- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że wniosek o wykup działki wpłynął zbyt późno, z powodu czego nie zdążono przygotować uchwały. Wniosek wpłynął w dniu 20 kwietnia 2012 r., natomiast zawiadomienie o zgromadzeniu powód otrzymał na początku czerwca,
- naruszenie art. 42 i art. 41 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze w zw. z art. 38 k.c.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uchylenie przedmiotowej uchwały, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji

(apelacja – k. 67 – 69).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Biorąc pod uwagę, że skarżący w niniejszej apelacji doniosłe znaczenie przypisał zarzutowi błędu w ustaleniach faktycznych, zostanie on poddany ocenie w pierwszej kolejności. Wnioski w tym zakresie determinują bowiem kierunek dalszych rozważań, skoro prawidłowość zastosowania norm prawa materialnego może być badana jedynie na gruncie niekwestionowanych ustaleń faktycznych.

Skarżący, stawiając powyższy zarzut, nie wskazał przyczyny dyskwalifikującej postępowanie Sądu Okręgowego w objętym apelacją zakresie, a w szczególności nie określił kryteriów oceny, które Sąd ten naruszył przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Samo stwierdzenie

o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości, nie jest więc wystarczające (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 13 września 2012 r., I ACa 445/12, LEX nr 1223454). Konieczne jest bowiem wykazanie, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, gdyż tylko takie uchybienie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 12 października 2012 r., I ACa 209/12, LEX nr 1223145).

Zgodnie z powyższym, Sąd Okręgowy nie postąpił wbrew ustanowionej przepisem art. 233 k.p.c. zasadzie swobodnej oceny dowodów. Nie przekroczył jej granic, dokonał właściwych i pełnych ustaleń faktycznych, prezentując w procesie wnioskowania logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym rozumowanie. Skarżący nie przedstawił przy tym żadnych środków dowodowych, ani nie zgłosił stosownych wniosków, które mogłyby podważyć trafność ustaleń Sądu I instancji. Za niewystarczające należy więc uznać oparcie przez skarżącego zarzutów apelacji na własnym przekonaniu o innej, niż przyjął Sąd Okręgowy doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie względem tej dokonanej przez ten Sąd.

Zarzut odnoszący się do obrazy prawa procesowego, jawi się zatem jako bezzasadny i świadczący o dezaprobachie stanu faktycznego ustalonego na podstawie zgromadzonego przez Sąd I instancji materiału dowodowego tylko z tej przyczyny, że nie wspiera on stanowiska skarżącego o podjęciu w dniu 26 czerwca 2012 r. kwestionowanej uchwały.

Pomimo tego, że we wskazanej dacie odbyło się głosowanie Walnego Zgromadzenia pozwanej Spółdzielni, skarżący mylnie wiąże z nim podjęcie uchwały w przedmiocie sprzedaży należącej do niej nieruchomości. Przeprowadzone głosowanie miało bowiem jedynie charakter opiniodawczy, umożliwiające sprawdzenie potrzeby podjęcia prac nad projektem takiej uchwały. Służyło nadto rozważeniu zasadności wniosku o wykup nieruchomości, złożonego przez B. i W. G..

Konieczne należy zaakcentować, że głosowanie – co wynika wprost z treści protokołu Walnego Zgromadzenia – odbyło się w ramach realizacji pkt. 15 porządku obrad, dotyczącego „Spraw różnych”, a nie punktów wcześniejszych przewidujących podejmowanie uchwał. Punkt 15 był realizowany w pkt. 14 dotyczącym „Wolnych wniosków”. W ramach tej części Walnego Zgromadzenia odbyła się dyskusja związana z brakiem opłacania należności z tytułu kosztów eksploatacji lokali przez niektórych członków; podniesiono kwestię płatności za światło w piwnicach; możliwości burzenia ścian w klatkach, obłożenia styropianem części bloków itp. Wniosek małżonków G. nie był jedynym wnioskiem związanym z ubieganiem się o wykup działki – podobny wniosek złożyła także pani G..

O tym, że nie doszło do podjęcia uchwały o sprzedaży nieruchomości świadczy także pkt. 16 protokołu Wlanego Zgromadzenia, zawierający

(...). Komisja podała, że podjęto

8 uchwał, nie objęto nimi głosowania nad sporną kwestią.

Rację ma skarżący, że brak ujęcia wyników głosowania

w odpowiedniej formie typowej dla uchwały oraz oznaczenia jej numerem, nie stanowi o wystąpieniu uchybień redakcyjnych i może być świadectwem dokonania czynności, stanowiącej podstawę powództwa w sprawie. Jednak nawet przyjęcie takiej możliwości nie czyni apelacji zasadną. Poza sporem jest, że głosowano bez wskazania jakiej nieruchomości dotyczy ten akt,

o jakiej powierzchni, za jaką cenę, a zatem nie określono essentialia negotii umowy sprzedaży, co pozbawia ten akt cech uchwały.

Ze względu na to, że całokształt zebranych w postępowaniu dowodów wyklucza przyjęcie twierdzeń skarżącego o podjęciu przedmiotowej uchwały, nie mogło dojść do skutecznego uruchomienia trybu jej zaskarżenia. Tym samym Sąd Okręgowy, oddalając powództwo nie naruszył art. 42 ustawy

z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (Dz.U.2003.188.1848 j.t. ze zm.), ani pozostałych wyszczególnionych w apelacji przepisów prawa materialnego.

W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok nie podlega zmianie, zgodnie

z oczekiwaniami apelującego, zaś wniesiona przez niego apelacja podlega oddaleniu stosownie do art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny orzekł

na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391

§ 1 k.p.c., zasadzając od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 255 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej za postępowanie apelacyjne, wskazane w § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 in principio rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002, Nr 163, poz. 1349 ze zm.) oraz wynagrodzenie należne za postępowanie zażaleniowe, obliczone na podstawie § 6 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 2 pkt 2 in fine powyższego rozporządzenia.

Sygn. akt I ACz 248/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym rozstrzygnięciem zawartym w punkcie 4. postanowienia

z dnia 19 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Sieradzu nakazał ściągnąć od powoda P. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego

w Sieradzu kwotę 125,47 zł tytułem wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w związku ze stawiennictwem świadka A. R.

(postanowienie – k. 76).

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że świadek został wezwany na wniosek powoda, wobec czego na nim spoczywa obowiązek zwrotu kosztów stawiennictwa świadka zgodnie z art. 130⁴ § 1 i § 2 k.p.c. Należną świadkowi kwotę należało wypłacić tymczasowo z sum budżetowych, natomiast powód powinien ją wpłacić na rzecz Skarbu Państwa pod rygorem egzekucji

(uzasadnienie zaskarżonego postanowienia – k. 76 verte – 77).

Zażalenie od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł powód, wnosząc o jego uchylenie.

W ocenie skarżącego zobowiązanie go do uiszczenia kosztów stawiennictwa świadka było przedwczesne z uwagi na to, że proces nie został jeszcze zakończony. Świadek został nadto wezwany – wbrew twierdzeniom Sądu – na wniosek strony pozwanej

(zażalenie – k. 93).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Chociaż trafnie skarżący podniósł, że świadek A. R. została wezwana na wniosek strony pozwanej, okoliczność ta nie ma znaczenia dla oceny prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Niniejsze postępowanie zostało bowiem zakończone oddaleniem apelacji, a więc przegraną powoda, w związku z czym zgodnie z ogólną zasadą ponoszenia kosztów procesu – zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., na skarżącym spoczywa ciężar zaspokojenia kosztów procesu, jakie powstały w jego toku. Tym samym obciążenie skarżącego kosztami stawiennictwa świadka pozostaje w zgodzie z powyższą zasadą.

W tak przedstawionych okolicznościach brak jest zatem podstaw do wzruszenia postanowienia Sądu Okręgowego w zaskarżonej części, w związku z czym przedstawione zażalenie należało oddalić, o czym Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.